

θόν, ἢ νὰ ἀποφύγῃ τὸ μισούμενον κακόν. Τὸ πάθος τοῦτο καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ὅμοιον μὲ τὰ παιδάρια, ἅτινα ὅταν ἀφαιρέσῃς τι ἐκ τῶν παιγνιδίων αὐτῶν, πεισματόνουνσι, καὶ ῥίπτουνσι τὰ ἄλλα εἰς τὸ πῦρ. Παιδαριώδης τῶνόντι ἀδυναμία εἶναι, μᾶλλον δὲ μανία, νὰ ἀναισθητῶμεν εἰς τὰ παρόντα ἀγαθὰ, διότι δὲν δυνάμεθα ν' ἀπολαύσωμεν ὅπερ δὲν ἔχομεν· νὰ ῥίπτωμεν ἑαυτοὺς εἰς προφανεῖς κινδύνους διὰ τὸν ὑποπτευόμενον· νὰ κινδυνεύωμεν τὸ ὅλον, διὰ νὰ σώσωμεν τὸ μέρος· καὶ νὰ καταστρέφωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, διὰ νὰ μὴ ὑποταχθῶμεν εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ὁ φρόνιμος καὶ γενναῖός φρων δὲν ἀπελπίζει· ποτέ· μεταχειρίζεται πάντας τοὺς τιμίους τρόπους διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ ποθοῦμενον καλόν, ἢ νὰ ἀποφύγῃ τὸ μισούμενον κακόν, καὶ δὲν προκρίνει τὸν θάνατον, εἰμὴ μαχόμενος ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, οὐχὶ ὡς ἀπληγισμένος, ἀλλ' ὡς πιστὸς καὶ γενναῖος δορυφόρος αὐτῆς. Ὅτε ὁ Κλεομένης ἀπήρχετο εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ νὰ λάβῃ βοήθειαν παρὰ τοῦ Πτολεμαίου κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος καὶ τῆς Ἑλλάδος, εἰς τῶν ἀκολούθων, Θηρυκίων ὀνομαζόμενος, προσῆλθε κατ' ἰδίαν καὶ συνεβούλευεν αὐτὸν νὰ γείνωσιν αὐτόχειρες, λέγων : « Ἀφῆκαμεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ἑνδοξον θάνατον τῆς μάχης, ἐνῶ μάλιστα ἤκουσαν ἡμᾶς »
 « πάντες νὰ λέγωμεν, ὅτι ὁ Ἀντίγονος δὲν θέλει περάσει ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν, εἰμὴ νεκροῦ· μένει ὅμως εἰς ἡμᾶς ἤδη ἄλλος θάνατος δεύτερος ἐκεῖνου κατὰ τὴν δόξαν καὶ ἀρετὴν. Ποῦ »
 « πλέομεν ἀστοχάστως, καὶ φεύγοντες τὸν πλησίον τοῦτον θάνατον, ζητοῦμεν τὸν μακρυνόν ; Ἄν δὲν ᾔναι ἄτιμον εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους νὰ γείνωσι δοῦλοι εἰς τοὺς ἀπὸ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου καταγομένους, θέλομεν ἀποφύγει μακρὸν πλοῦν, παραδοθέντες εἰς τὸν Ἀντίγονον, ὅς τις πρέπει νὰ διαφέρῃ τοῦ Πτολεμαίου, ὅσον καὶ οἱ Μακεδόνες τῶν Αἰγυπτίων. Ἐάν ὅμως δὲν καταδωκώμεθα νὰ ἐξουσιάζωσιν ἡμᾶς οἱ νικηταί, διὰ τί ὑπάγομεν νὰ παραδοθῶμεν εἰς ἐκεῖνον, ὅς τις δὲν ἐνίκησεν ἡμᾶς, διὰ νὰ κάμωμεν διπλοῦν σφάλμα, τὸ μὲν φεύγοντες τὸν Ἀντίγονον, τὸ δὲ κολακεύοντες τὸν Πτολεμαῖον ; ἢ θέλομεν εἰπεῖ, ὅτι ὑπάγομεν, εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ τὴν μητέρα ; καλὸν θέαμα θέλει εἶσθαι καὶ λαμπρὸν εἰς αὐτὴν νὰ δεικνύῃ εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ Πτολεμαίου τὸν ἑαυτῆς υἱὸν φυγάδα καὶ αἰχμάλωτον τοῦ βασιλέως ! Ἔως ἔχομεν ἀκόμῃ »
 « τὰ ξίφη, καὶ βλέπομεν τὴν γῆν τῆς πατρίδος, δὲν ἐλευθερόνομεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς παρούσης τύχης, ὥστε νὰ ἀπολογηθῶμεν οὕτω πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς Σπάρτης πεσόντας συμπατριώτας ἐν Σελλασίᾳ ; ἀλλὰ θέλομεν κάθησθαι ἐν Αἰγύπτῳ, ἐρωτῶντες ποῖον ἀφῆκε σατράπην τῆς Λακεδαιμόνος ὁ Ἀντίγονος ; » Πρὸς τοὺς λόγους τούτους, καὶ τοι φαινομένους παθητικούς καὶ ἰσχυροὺς, ὁ Κλεομένης ἀπεκρίθη :
 « Ἄνδρε ! τὸ πλέον εὐκόλον τῶν ἀνθρωπίνων καὶ πρόχειρον ζητῶν, τὴν αὐτοχειρίαν, φαντάζεσαι, ὅτι εἶσαι ἄνδρεῖος, ἐνῶ φεύγεις φυγὴν